

ת"פ 30335/07/18 - מדינת ישראל נגד אלירן מעודה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 30335-07-18 מדינת ישראל נ' מעודה (עציר)

בפני כבוד השופט מרדכי לוי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י עו"ד רונית חסון

פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

נגד

הנאשם

אלירן מעודה (עציר)

ע"י באת כוחו עו"ד ענבר קינן

גזר - דין

פתח דבר

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות: **במסגרת האישום הראשון, בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"); **ובמסגרת האישום השני**, בעבירה של **היזק בזדון**, לפי סעיף 452 לחוק.

2. הודאת הנאשם ניתנה, כאמור, בעקבות הסדר טיעון, אשר התייחס רק לתיקון כתב האישום המקורי - שבו יוחסה לנאשם גם עבירה של הצתה, אשר נמחקה מכתב האישום המתוקן - ולא התייחס לעניין העונש.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. **על פי עובדות האישום הראשון**, הנאשם נמצא תחת צו פיקוח על עברייני מין, למשך 3.5 שנים, לפי החלטתו מיום 26.3.2018 של כב' סגן הנשיא השופט מורן מרגלית, בת"פ 9826-06-15, ובהתאם לאמור בסעיף 12 לחוק ההגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006.

בין השאר, הנאשם מחויב לעמוד בתנאים הבאים: (1) איסור צריכת אלכוהול וסמים, לרבות "סמי פיצוציות", וכן (2) איסור המצאות בחצרות בנייני מגורים ובתים פרטיים, ללא סיבה מניחה את הדעת.

ביום 5.7.18, במספר הזדמנויות לאורך היום, שתה המשיב משקאות אלכוהוליים מסוגים שונים: בירה ויין, ולכל הפחות 1.32 ליטר בירה ויין בכמות שאינה ידועה.

באותו יום בשעת ערב, הגיע הנאשם לבני ברק, כשהוא בגילופין, ושהה בבית הכנסת של ישיבת "משכנות שמעון" (להלן: "**בית הכנסת**").

בשלב מסוים הצטרף הנאשם לאירוע שאורגן על ידי שכנים בחצר בניין סמוך, הגם שלא הכיר מי מהם.

4. **על פי עובדות האישום השני**, באותו ערב, בשעה 23:00 או בסמוך לכך, נטל הנאשם ספסל עץ (להלן:

עמוד 1

"הספסל" מסוכת בית הכנסת.

במהלך אותו ערב, התגלע סכסוך בין הנאשם לבין שכן המתגורר בקרבת בית הכנסת, סביב נטילת הספסל על ידי הנאשם. או אז גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להרוס נכס במזיד בכך שישליך אש בספסל ובשני כסאות נוספים בסוכת בית הכנסת.

הנאשם גרר את הספסל בחזרה לסוכת בית הכנסת, כך שהונח בצמוד לשני הכיסאות, וגרם, במזיד, לנזק בכך ששרף אותו בעזרת נייר ומצת, עד שראה את הנייר דולק ואז עזב את המקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נשרפה סוכת בית הכנסת על כל המטלטלין שבתוכה.

ראיות המאשימה לעונש

5. במסגרת הראיות לעונש הגיש ב"כ המאשימה את **גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (תע/1)**, שממנו עולים הנתונים הבאים: בשנת 2008 הורשע הנאשם בעבירה של החזקת אגרופן או סכין ונגזר עליו מאסר מותנה; בשנת 2009 הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, בגין מספר עבירות של איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סכין או אגרופן; במרץ 2010 הושתו על הנאשם 5 חודשי מאסר בפועל בגין **חבלה במזיד ברכב, היזק לרכוש במזיד** ותקיפה; בדצמבר 2010 הוטל על הנאשם מאסר מותנה בגין **היזק לרכוש במזיד**, איומים וניסיון לתקיפה; בשנת 2015 הושת על הנאשם מאסר מותנה בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; ביום 3.2.16 נגזר על הנאשם עונש של 3 חודשי מאסר בפועל ויום, בגין שלוש עבירות של מעשה מגונה בפומבי; ביום 4.2.16 הורשע הנאשם בשתי עבירות של **היזק לרכוש במזיד**, והוטלו עליו 4 חודשי מאסר על תנאי שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירה של היזק לרכוש במזיד (להלן: "**המאסר המותנה הראשון**"); במרץ 2017 נדון הנאשם ל-7 חודשי מאסר בפועל בגין מעשה מגונה בפומבי; ביולי 2017 הורשע הנאשם, בין היתר, בגניבה ובתקיפה וכן בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הסגת גבול פלילית, **הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש במזיד** והעלבת עובד ציבור, ונגזרו עליו **13 חודשי מאסר בפועל** וכן 4 חודשי מאסר על תנאי שבמשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור אחת העבירות שבהן הורשע (להלן: "**המאסר המותנה השני**").

כמו כן, הוגשו על ידי המאשימה לבית המשפט כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין ב-ת"פ (שלום פ"ת) 27924-10-15 שאוחד עם ת"פ (שלום פ"ת) 31426-09-15, מושא המאסר המותנה הראשון (**תע/2**); וכן כתב האישום מתוקן, הכרעת הדין וגזר הדין במספר תיקים פליליים נוספים שאוחדו תחת ת"פ (שלום פ"ת) 37458-02-16, מושא המאסר המותנה השני (**תע/3**).

נוסף על כך, הוגשו תמונות של הנזק שנגרם לבית הכנסת (**תע/4**).

עיקרי טענות המאשימה

6. ב"כ המאשימה עמדה על השיקולים התומכים לדעתה בהחמרה בעונשו של הנאשם.

ביחס לאישום הראשון, הודגש כי שלושה חודשים בלבד לאחר שהוטל על הנאשם צו פיקוח, שבמסגרתו נכללו מספר תנאי פיקוח, ובין היתר איסור על צריכת אלכוהול ואיסור על שהייה בחצרים, הנאשם שתה משקאות אלכוהוליים עד שהגיע למצב של גילופין והצטרף לאירוע שאורגן על ידי שכנים בבניין. בכך, לעמדת המאשימה, הפגין הנאשם זלזול בהוראות בית המשפט ופגע בערך המוגן של קבלת מרות החוק.

אשר לאישום השני, ציינה ב"כ המאשימה את הנזק הרב שנגרם למבנה סוכת בית הכנסת, כפי שניתן להתרשם מהתמונות תע/4, והוטעם כי רק בנס לא התפשטה האש שפשטה בסוכת בית הכנסת ולא גרמה לנזק נוסף ברכוש או בנפש.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המדגישה את חוסר היכולת לשלוט במצב של שריפה, והוסיפה כי מעשיו של הנאשם במסגרת האישום השני פגעו בזכות לביטחון ובזכות לרכוש.

כמו כן, ב"כ המאשימה הדגישה את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל 9 הרשעות קודמות, אשר ברובן הן אוסף של אירועים שאוחדו, וכן את העובדה שהעבירה של היזק בזדון מושא כתב האישום בוצעה כאשר שני מאסרים מותנים מרחפים על ראשו של הנאשם, אף הם בגין עבירה של היזק בזדון.

ב"כ המאשימה הטעימה כי הנאשם בחר בדרך של פגיעה בציבור, פגיעה ברכוש והפרת חוקיות וכי אין במאסרים על תנאי ובצווים המוטלים עליו כדי להרתיעו.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה אשר עיקריה יובאו להלן.

לעמדת המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין הפרת הוראה חוקית נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל; ובגין עבירת ההיזק בזדון המתחם הוא בין 12-36 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה עתרה **למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחמים**, בשל נסיבותיו של הנאשם ובכלל זה עברו הפלילי, ובשל נסיבות ביצוע העבירה של היזק בזדון, במרחב הציבורי, אשר דומות לעבירת ההצתה, וכן בשל הנזק הקשה שנגרם.

כמו כן, ביקשה ב"כ המאשימה להפעיל את שני המאסרים המותנים באופן מצטבר.

עיקרי טיעוני ההגנה

7. **מנגד, ב"כ הנאשם טענה כי לפי ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר")**, יש לראות את שני האישומים כאירוע אחד ולקבוע מתחם עונש הולם אחד, לנוכח קיומו של קשר הדוק ביניהם וסמיכות זמנים.

ב"כ הנאשם ציינה כי, לטעמה, העבירות של הפרת הוראה חוקית שבאישום הראשון, הן עבירות מינוריות, באשר הן קשורות לשתיית אלכוהול ולהימצאות בחצרים, להבדיל מעבירות אחרות של הפרת הוראה חוקית הקשורות לקטינים או למתלוננים.

עוד הוטעם כי עבירת המקור שבגינה הוטל הצו קשורה במעשה פומבי ולא בעבירה שכללה קורבן או נגעה למעשה אלימות.

ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם בנוגע לאישום הראשון נע בין מאסר מותנה לבין 4-5 חודשי מאסר בפועל, ועתרה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

באשר לעבירה של היזק בזדון שבאישום השני, טענה הסניגורית כי לאחר שתוקן כתב האישום אין להתייחס לאישום השני כאל עבירה של הצתה.

ב"כ הנאשם ציינה כי העבירה של היזק בזדון היא עבירה שבגינה בתי משפט השלום מטילים מאסרים מותנים חדשות לבקרים, והוסיפה כי במקרה דנן הנאשם שהה בגילופין, לא תכנן את האירוע של ההיזק לרכוש ולא פעל באופן מתוחכם.

הסניגורית הוסיפה כי גם לגבי העבירה החמורה יותר של הצתה קיימת פסיקה אשר הענישה שנקבעה בה היא בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, כפי שנפסק בת"פ 21439-08-16 **מדינת ישראל נ' שירון** (25.10.2017).

הסניגורית הפנתה לפסיקה אשר עיקריה יובאו להלן. כמו כן, התייחסה הסניגורית לשלושה מבין פסקי הדין שאליהם הפנתה ב"כ המאשימה וטענה שנדונו בהם מקרים שנסיבותיהם היו חמורות במידה רבה מנסיבות המקרה דנן.

לעמדת ההגנה, מתחם העונש ההולם ביחס לאישום השני נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם ביקשה לחפוף את המאסרים המותנים, וטענה כי ככל שבית המשפט יפעיל את העונשים המותנים באופן מצטבר, תיווצר ענישה בלתי מידתית.

8. **הנאשם מסר** בדבריו בפני בית המשפט, בין היתר, כי: "אני מצטער על כל מה שעשיתי. עשיתי את זה מתוך שכרות, מתוך כעס...".

דין והכרעה

כללי

9. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, **העיקרון המנחה** בענישה הוא **עקרון ההלימה**, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

10. **מתחם העונש ההולם** - כידוע, מקום שמיוחסים לנאשם **עבירות אחדות או אישומים אחדים**, יש לקבוע תחילה **האם** מדובר ב"**אירוע אחד**", כך שייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, או שמא מדובר ב"**כמה אירועים**", כך שייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד (סעיף 40ג לחוק).

לעניין הפרשנות של המונח "**אירוע**", ראו ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.2014), בפסקאות 15-18 לחוות דעתו של כב' השופט ס' ג'ובראן; וכן, בהרחבה, **עניין ג'אבר** - בעניין "**מבחן הקשר ההדוק**", שנקטו כב' השופטת ד' ברק-ארז וכב' השופט ע' פוגלמן, לעומת "**המבחן הצורני-עובדתי**" ו"**המבחן המהותי-מוסרי**" שבהם נקט כב' השופט י' דנציגר. כמו כן, ראו והשוו: ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); ע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** (23.6.2015), בפסקה 11 לפסק-דינו של כב' השופט צ' זילברטל; ע"פ 1082/14 **ג'יסאר נ' מדינת ישראל** (23.7.2015); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015); ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.2016).

11. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, הוא כאמור **עקרון ההלימה**, ולשם כך יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע** מביצוע

העבירה ומידת הפגיעה בו, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, ומדיניות הענישה הנהוגה [ראו, למשל, ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, בפסקאות 18-29 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 4741/13 מדינת ישראל נ' נעאמנה, בפסקה 13 (10.6.2014)].

12. **גזירת העונש המתאים** - בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי הרתעה אישית (סעיף 40י לחוק) והרתעת הרבים (סעיף 40ז לחוק), ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

13. **חריגה ממתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיפים 40ד-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על שלום הציבור.

14. אם קיים יותר מאירוע אחד, רשאי בית המשפט לגזור עונש כולל לכל האירועים, או עונש נפרד לכל אירוע [באופן שמחייב גם לקבוע האם ובאיזו מידה יש לחפוף או לצבור את העונשים הנפרדים (סעיף 40יג(ב) סיפא לחוק העונשין)].

מן הכלל אל הפרט

מתחם העונש ההולם

15. במקרה דנן, ברי כי **שתי העבירות של הפרת הוראה חוקית אשר באישום הראשון** מהוות "אירוע" אחד, בהתאם לסעיף 40יג(א) לחוק.

לעומת זאת, **אשר לאישום השני**, מדובר בעבירה שונה במהותה, של **היזק בזדון**, שביצע הנאשם, אמנם בסמיכות זמנים לעבירות שבאישום הראשון, אולם היא אינה קשורה קשר הדוק לעבירות שבאישום הראשון ואינה חלק ממסכת עבריינית אחת; לפיכך היא מהווה "אירוע" נפרד מהאירוע מושא האישום הראשון.

16. **הערכים שנפגעו** מביצוע העבירות של הפרת הוראה חוקית הם שלטון החוק וסדרי השלטון והמשפט; והערכים שנפגעו מביצוע העבירה של היזק בזדון הם הזכות לקניין ושלום הציבור ובטחונו.

במקרה דנא, **מידת הפגיעה בערכים** מושא האישום הראשון היא **בינונית**; ואילו מידת הפגיעה בערכים מושא האישום השני היא **גבוהה**, בעיקר לנוכח הנזקים שנגרמו ולנוכח פוטנציאל הנזק החמור עוד יותר שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומהאש שהשליך, כפי שגם יוטעם להלן.

17. מכאן לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

על פי האישום הראשון הפר הנאשם צו פיקוח על עברייני מין, בכך ששתה במספר הזדמנויות לאורך היום משקאות אלכוהוליים ובכך שבהמשך הערב הצטרף לאירוע שאורגן בחצר בניין סמוך לבית הכנסת, הגם שלא הכיר מי מהשכנים - מעשים אשר נאסרו עליו בצו הפיקוח של בית המשפט. בכך הפגין הנאשם היעדר מורא משלטון החוק וזלזול בצו בית המשפט.

על פי האישום השני, הנאשם גרם לנזק בכך ששרף ספסל בסוכת בית הכנסת; הנאשם עזב את המקום לאחר שראה את הנייר דולק.

אמנם, כפי שצינה הסניגורית, הנאשם לא פעל באופן מתוחכם.

עם זאת, אין להתחשב לקולה בכך שהיה נתון בגילופין, כטענת ההגנה. שתיית האלכוהול במהלך יום האירוע והיות הנאשם שרוי במצב של גילופין בעת המעשה של ההיזק בזדון צריכים להיזקק דווקא לחובתו, במיוחד באשר שתיית האלכוהול נאסרה עליו במסגרת צו הפיקוח, אך גם ללא קשר לצו האמור.

יתר על כן, כמצוין בעובדות האישום השני, בליבו של הנאשם **גמלה ההחלטה להשליך אש** בספסל ובשני כסאות נוספים בסוכת בית הכנסת; **ובפועל**, הנאשם גרם להיזק בזדון בכך ששרף את הספסל בעזרת נייר ומצת, וכתוצאה ממעשיו **נשרפה** סוכת בית הכנסת על כל המטלטלין שבתוכה.

אף אם הנזק שנגרם בפועל איננו מן החמורים, למעשיו של הנאשם **ולאש שהשליך ושניצתה**, היה **פוטנציאל לגרימת נזקים חמורים** יותר ותוצאות קשות הרבה יותר מאלו שנגרמו.

כפי שבצדק ציינה ב"כ המאשימה, רק בנס לא התפשטה האש שפשטה בסוכת בית הכנסת ולא גרמה לנזק נוסף ברכוש או בנפש.

בית המשפט העליון חזר לא אחת על הנזק החמור העלול להיגרם כתוצאה מהשלכת אש, "שראשיתו גפרור ואחריתו עלולה להיות שערי מוות" [ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל, בפסקה ה(1) (18.3.2007)]; כן ראו והשוו: ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (8.11.2012); ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (1.12.2013); ע"פ 3450/17 דמתי נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (10.1.2018).

אמנם, הדברים דלעיל נאמרו ביחס לעבירה של הצתה, שבה לא הורשע הנאשם ושלצדה קבע המחוקק עונש מרבי של 15 שנות מאסר; ואילו הנאשם הורשע **אך בעבירה של היזק בזדון**, אשר לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של 3 שנות מאסר.

לפיכך, ברי כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום השני אינו נגזר מהפסיקה המחמירה המתייחסת לעבירת ההצתה (או מהעונש הקבוע לצדה), אלא מהפסיקה המתייחסת לעבירה של היזק בזדון, **באמצעות** השלכת אש. **עם זאת**, אין ללמוד על מתחם העונש ההולם את העבירה שבאישום השני מהפסיקה המתייחסת להיזק בזדון שלא באמצעות השלכת אש.

לסיכום, נסיבות ביצוע העבירה שבאישום השני מצויות ברף הגבוה של עבירת היזק בזדון, בין היתר בשל פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומהאש שהשליך ושניצתה בפועל.

18. כפי שיפורט להלן, קיימת פסיקה לא מעטה בעניין הענישה הראויה בגין העבירות של היזק בזדון ושל הפרת הוראה חוקית, ובפסיקה קיים מנעד רחב של עונשים, כשברי כי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו הקונקרטיות.

19. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שתובא להלן:

ע"פ 2588/15 ארנוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן 20 חודשי מאסר בפועל, שהושת על המערער בגין ניסיון הצתה של קיוסק אשר מעליו בניין מגורים: המערער דחף נייר דרך חריץ אל תוך הקיוסק, הצית את הנייר ונמלט מן המקום. בית המשפט לקח בחשבון, בין היתר, מחד גיסא, את עברו הפלילי המשמעותי, ומאידך גיסא, את מצבו הנפשי.

רע"פ 8399/15 **קדוש נ' מדינת ישראל** (19.5.2016), שבו נדחתה בקשה לרשות ערעור על חומרת העונש בן 12 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער, בגין התפרצות למקום מגורים כדי לבצע גניבה, גניבה והיזק לרכוש במזיד.

כמו כן, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה המתייחסת לעבירה, החמורה יותר, של הצתה, שכזכור נמחקה מכתב האישום המתוקן, ולכן בחרתי שלא להתייחס אליה בפירוט: ע"פ 7205/15 **ויינבלט נ' מדינת ישראל** (14.7.2016); ות"פ (מחוזי ב"ש) 10035-12-12 **מדינת ישראל נ' אמרה** (31.7.2014).

20. **מנגד**, בקשר לעבירה שבאישום השני, **הפנתה ב"כ הנאשם** לפסיקה שתובא להלן:

ת"פ (אי') 27115-03-13 **מדינת ישראל נ' כהן** (11.2.2014), שבו ביטל בית המשפט את הרשעתה של הנאשמת, אשר הגיעה לסניף של המוסד לביטוח לאומי ביום שאינו מיועד לקבלת קהל וביקשה להיפגש עם אחת הפקידות; לאחר שסורבה, הדליקה הנאשמת, באמצעות מצית, ניירות שהיו על מתקן הטפסים וכן פח.

אלא שנסיבותיה האישיות של הנאשמת בתיק הנ"ל היו שונות בתכלית מהנסיבות של הנאשם דנן.

ת"פ 44332-12-13 (שלום רח') **מדינת ישראל נ' ערגי** (11.11.2015), שבו הושתו שישה וארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות על שתי נאשמות אשר הורשעו בקשירת קשר לביצוע פשע ובחבלה במזיד ברכב, וזאת לאחר שנאשמת 1 שפכה דלק על רכב ולצדו הציתה נייר, ונאשמת 2 השליכה את הנייר על הרכב, וכתוצאה מכך נשרף הרכב במספר מוקדים.

ת"פ 37093-09-15 (שלום פ"ת) **מדינת ישראל נ' רודבסקי** (28.12.2017), שבו הסתפק בית המשפט, בין היתר, במאסר על תנאי ובהטלת של"צ על נאשם אשר הורשע בעבירה של חבלה במזיד ברכב: הנאשם, אשר לחובתו הייתה הרשעה בעבירת סמים אחת, שפך ניירות ושאריות "מנגל" למושב האחורי של הרכב, הצית בכך אש ברכב וכתוצאה מכך החל הרכב לבעור, תוך שהאש אווזת בחלקים שונים של הרכב.

אלא שמתברר כי בעפ"ג (מרכז) 21044-02-18 **מדינת ישראל נ' רודבסקי** (17.7.2018) התקבל הערעור על קולת העונש המצוין לעיל, ובית המשפט המחוזי העמיד את עונשו של המשיב על 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך שהוטעם כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין כשמתקבל ערעור תביעה על קולת העונש.

יתר פסקי הדין שאליהם הפנתה ב"כ הנאשם התייחסו לעבירות שבאישום הראשון וטווח העונשים שהושתו בהם נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל: ת"פ (שלום ב"ש) 3039/12 **מדינת ישראל נ' שפובלוב** (27.12.2012); ת"פ (שלום פ"ת) 27918-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (1.9.2014); ת"פ (שלום קריות) 60917-03-14 **מדינת ישראל נ' פלוטקין** (6.8.2015); ת"פ (שלום רמ') **מדינת ישראל נ' אלטורי** (14.7.2016); ת"פ (שלום חי') 23300-12-15 **מדינת ישראל נ' קורידו** (20.9.2016); עפ"ג (מחוזי י-ם) 60253-12-16 **מדינת ישראל נ' באסטי** (1.2.2017).

21. להלן תובא, לשם השוואה והמחשה, פסיקה נוספת המתייחסת לרמת הענישה בעבירה של היזק בזדון באמצעות השלכת אש:

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 411-08-10 **פינחסוב נ' מדינת ישראל** (19.10.2010) נדחה הערעור על חומרת העונש בן 8 חודשי מאסר בפועל, שהושת על המערער בגין היזק לרכוש במזיד ובגין מעשה פזיזות ורשלנות באש, לאחר שהצית את בגדיה של אשתו בביתם. בפסק-הדין צוין כי בית משפט קמא התייחס לעברו הפלילי של המערער ולכך שחלה התמתנות בהתנהגותו, וכן התחשב בבעיותיו הרפואיות של המערער, בבקשת אשתו להמשיך בחייהם

המשותפים ובהודאתו.

בת"פ (מחוזי ב"ש) 42255-06-14 **מדינת ישראל נ' צ'רנוב** (1.9.2014), שאליו אוחדו שני תיקים נוספים, הושתו על הנאשם, במסגרת הסדר טיעון "סגור", 12 חודשי מאסר בפועל, בגין היזק בזדון, איומים ושתי עבירות ישנות יחסית של איסור החזקה של מקום משחקים אסורים: בין היתר, הנאשם איים על בת זוגו כי אם היא לא תפתח את הדלת הוא ישרוף את הבית, והיא וידיד ששהה עמה יישרפו "כמו עכברים"; בת הזוג סירבה לפתוח את הדלת והנאשם הבעיר אש בשטיחון ובחפצים אשר החלו לבעור, ובחדר המדרגות התפשט עשן אשר החל לחדור בבית.

22. לאחר ששקלתי את הפגיעה בערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה, באתי לכלל מסקנה כי **מתחם העונש ההולם בגין האירוע מושא האישום הראשון הוא בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל**, שיכול וירוצו בעבודות שירות; ואילו **בגין האירוע מושא האישום השני המתחם הוא בין שישה חודשי מאסר בפועל**, שיכול וירוצו בעבודות שירות, **לבין 18 חודשי מאסר**.

גזירת העונש המתאים לנאשם

23. במקרה דנא, אין מקום לחרוג לקולה או לחומרה ממתחמי העונש ההולם.
24. למעט **הודאתו של הנאשם** בעובדות כתב האישום המתוקן, תוך **נטילת אחריות** על מעשיו וחיסכון בזמן שיפוטי - שאמנם יש לייחס להם משקל ממש - לא מצאתי בעניינו של הנאשם נסיבות מקלות נוספות.
- מנגד**, לקחתי בחשבון את **עברו הפלילי המשמעותי** של הנאשם, שפורט בהרחבה בפסקה 5 לעיל.
- למעשה, הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק הייתה כבר לפני כעשור ומאז הוא ביצע **שורה של עבירות** בעיקר בתחום הרכוש והאלימות, **לרבות היזק בזדון** לרכוש **יותר מפעם**, וכן עבירה קודמת של הפרת הוראה חוקית.
- כמו כן, הנאשם הוכיח כי **מאסרים מותנים קצרים התלויים ועומדים נגדו אינם מרתיעים אותו**; ולמרבה הצער, גם **מאסרים לריצוי בפועל שאינם ממושכים**, שהוטלו עליו בעבר, **לא הרתיעוהו מלשוב לסורו**.
25. **בנסיבות הכוללות של המקרה דנן, העונש המתאים הוא בשליש העליון של מתחמי העונש ההולם**; אולם לא ברף העליון ממש - לנוכח הודאתו של הנאשם.

סוף דבר

26. סוף דבר, החלטתי להטיל על הנאשם, בגין כל העבירות שבהן הורשע בתיק דנן, את **העונשים הכוללים** הבאים:

א. **15 חודשי מאסר בפועל**.

כמו כן, אני מפעיל את עונש המאסר המותנה בן 4 חודשים מת"פ (שלום פ"ת) 27924-10-15 **מדינת ישראל נ' מעודה** (4.2.2016) ואת עונש המאסר המותנה בן 4 חודשים מת"פ (שלום פ"ת) עמוד 8

37458-02-16 מדינת ישראל נ' מעודה (20.7.2016), תוך חפיפה ביניהם, וזאת באופן מצטבר לעונש המאסר המוטל על הנאשם בגין התיק דנן.

סך הכול ירצה אפוא הנאשם 19 חודשי מאסר בפועל, שמניינם מיום מעצרו 6.7.2018.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום השחרור מהמאסר והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה של הפרת הוראה חוקית.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום השחרור מהמאסר והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה של הצתה או עבירה של היזק בזדון.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.

מרדכי לוי, שופט

פ